

En Neo-Luciferianisk Trosbekendelse

En Neo-Luciferiansk Trosbekendelse er måske i sig selv en slags paradoks i en tidsalder hvor vi stræber mod at få absolut bekræftelse - viden - istedet for tro og håb. Denne Neo-Luciferianske Trosbekendelse danner, sammen med det Neo-Luciferianske Manifest, den ydre ramme for Kirkens arbejde. Trosbekendelsen indgår som en del i den Neo-Luciferianske Dåb (1°) og skal i høj grad tolkes som en arbejdstese rettere end en dogmatisk virkelighedsopfattelse.

Trosbekendelsen

Jeg tror på et oprindeligt mørke, fra hvilket skabelsen udsprang og som vi fejrer ved talrige navne, én Gudinde, Livets Moder.[1]

Og jeg tror på en stjerne blandt stjernernes hærskarer, af hvis ild vi er skabt, og til hvilken vi kan vende tilbage, én Guddommelig Gnist, Livets Fader.[2]

Og jeg tror på mørkets tvilling, Lucifer, lysbringeren, symbolet på livets skabelse, lysets og mørkets forening, hvorfra vi er opstået og hvortil vi atter skal vende tilbage.[3]

Jeg tror på himlen og helvede som mentale tilstande, der eksisterer her og nu, og for så vidt som vi handler, kan påvirkes på godt eller ondt.[4]

Og jeg tror på en forsamling af Hemmelige Mestre hvis intention er, at fremme evolutionen.
[5]

Jeg forsøger tyranners herredømme over mennesker og dyr, og jeg forsøger uvidenhedens lænker der trælinder vort naturlige liv.[6]

Og, ligesom mad og drikke dagligt omdannes i os til åndelig substans, tror jeg på Messens Mirakel.[7]

Og jeg bekender én Dåb, hvorigennem vi fuldbyrder Genfødselen Mirakel.[8]

Og jeg bekender mit liv som et, udeleligt og evigt som var, og er, og skal blive.[9]

Salve – Salve – Salve[10]

[1] De to ældste guddomsformer er modergudinden og solen. Videnskaben hælder til teorien om, at der før universets skabelse blot var mørke. Mørket er derved "moder" og ophav til alt der skabtes, og gudinden, som netop fejres gennem talrige navne og mange forskellige karakteristika, bliver derfor det, der var skabt før selve skabelsen.

[2] Stjernen blandt stjernernes hærskarer er Solen, et guddomsbillede der måske er lige så gammelt som gudindebilledet. Solens varme og lys er en af årsagerne til livets begyndelse på jorden. Men solen er også symbolet på guddomsgnistens indeni i os selv og er derved livsenergien. At vi kan "vende tilbage" til dette ophav af skabelse, er allegorisk med Qabalahens og Gnosticisernes tro på, at vi kan vende tilbage til det guddommelige, som vi har fjernet os fra.

[3] I bogen Aradia, or the Gospel of the Witches, sættes Lucifer i søskendeforhold til Diana, gudinden. Lyset og lysbringeren (Lucifer) eksisterer netop i mørket, men i kombinationen Venus/Lucifer er han både gudinden og guden i sig selv. Lucifer er derfor et symbol på symbiosen og syntesen mellem den mørke gudinde og den lyse gud. Et glimrende symbol på livets skabelse. Da han i denne skabelse er selve eksistensens "sum" og da vi, som mennesker, også er en del af denne "sum", bekræfter vi, at vores

livsenergi måske nok transformeres til en anden tilstand ved døden, men ikke forsvinder. Summen af energi i universet er konstant. Der kan derfor hverken tilføres eller fjernes energi fra denne "samlede sum" som vi kalder Lucifer.

[4] Vi lever i en mental verden. Vores handlinger sætter spor. Det giver ansvar. Himmel og Helvede er mentale tilstande, men hvordan du handler i disse tilstande, er med til at gøre tingene enten bedre eller dårligere.

[5] De Øverste Ubekendte spiller en væsentlig rolle i adskillige åndelige og okkulte systemer. Deres påståede interaktion med mennesker påvirker evolutionen i menneskets tanke- og handlemønstre. Således opstår der med jævne mellemrum profeter på jorden, der påstår at have haft kontakt med disse Øverste Ubekendte eller Hemmelige Mestre, og med deres resultater og succes, sandsynliggør at de har haft adgang til ikke-menneskelig intelligens og indsigt.

[6] Lucifer er frihedens gud og en naturlig fjende af dem, der trælbander mennesker og dyr. Lucifer indeholder et element af oprør og anarki, en slags civil ulydighed mod de påståede autoriteter. Denne sætning er den eneste forsagelse i den Neo-Luciferianske Kirke, for den er grundlæggende uforenelig med frihedsidealerne.

[7] Messens Mirakel er transubstationen af brød og vin til gudens kød og blod, der så indtages af participanten, således han eller hun spiser guden, for selv at blive en gud. Som mad og drikke dagligt omdannes i os ved kroppens naturlige processer og giver brændstof til hjernen, således postulerer vi, at indtagelsen af nadveren bevirker, at denne omdannes i os til guddommelig substans.

[8] Dåben fuldfører genopstandelsen ind i den Neo-Luciferianske Kirke, men mange processer indeholder en død og genopstandelse dagligt. Døden, set som et stadie af uvidenhed og inaktivitet, kan nogle gange give plads til livet, en tilstand af viden og aktivitet. Det er en kontinuerlig proces for hvert trin på vejen.

[9] Dette er bekræftelsen af enhed og samtidig bekræftelsen af, at summen af energi er konstant.

[10] Salve er latin for velkommen eller goddag. Hvor der i kirkelige sammenhænge oftest anvendes Amen, der betyder noget i retning af "måtte det ske", altså et ønske eller håb, udtrykker Salve en slags konstatering af, at tingene er som de er, og at vi byder dem velkommen i den form. Luciferianeren byder livet og dets vilkår velkomne, fremfor at ønske sig, at livet er noget andet. Her sætter vi vores tillid til, at tingene er som de er af en årsag, og som sådan er vi rede til at tage ansvar for os selv og vore kære, under de omstændigheder vi befinder os i.